

ἐν τρεῖς ἀποβῶσιν ὑπὲρ τοῦ κατηγοροῦ, παραδίδονται εἰς αὐτὸν αἱ κεφαλαὶ καὶ οἱ πόδες τῶν ἀποθανόντων ὀνυθίων, ὃ δὲ, παρουσιάσας ταῦτα εἰς τὸν δικαστὴν, ζήτησεν νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τοῦ Σαχολὶ ἥτοι τῆς δίκης. Ἐλθούσης τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ κατηγορούμενος προσάγεται εἰς τὸ ὑπικθρον, ἐν τῷ μέσω τῶν περικυκλούντων αὐτὸν ἀνθρώπων. Ὁ δικαστὴς ἀναγγέλλει εἰς τοὺς παρισταμένους τὸν σκοπὸν καὶ τοὺς λόγους τῆς κατηγορίας, ὃ δὲ Ἀμπασάγγης προσφέρει εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸ τεγγινικὸν κάρυον, τετριμμένον καὶ διαλελυμένον εἰς ὕδωρ. Τὸ δηλητήριον ἐνεργεῖ εὐχίιστα εἰς τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον προτρέπεται ὑπὸ τοῦ δημίου νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα αὐτοῦ· σχεδὸν δὲ πάντοτε ὁ θάνατος καταπαύει τὴν ἀγωνίαν του καὶ πείθει τοὺς παρισταμένους περὶ τῆς ἐνοχῆς του ἂν κατὰ τύχην, ἢ διὰ τὴν ῥωμαλέαν ιδιοσυγκρα-

τικὴν χαρακτῆρα τῆς φυλῆς ἐκείνης. Ἐχουσιν ἀνάστημα μέτριον, καὶ καλῶς ἐσχηματισμένον· τὸ χρῶμα τῶν εἶναι ἐλαιώδες καὶ ἐνδοτε ὀλιγώτερον βαθύ· παρὰ τὸ τῶν κατοίκων τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης· οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῶν δὲν εἶναι ἀνώμαλοι καὶ τὸ κάτω αὐτῶν χεῖλος προέχει τοῦ ἄνω, ὡς ἐν τῇ Καυκασικῇ φυλῇ· αἱ τρίχες τῶν εἶναι μέλαιναι, λεῖαι ἢ βλαστρυχίζουσαι, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ καστανόχροες· εἶναι εὐκίνητοι καὶ ζωηροί, ἀλλ' ὄχι ῥωμαλέοι καὶ εὐχερῶς καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ κόπου. Ἡ δικνοητικὴ τῶν Χόβων δύναμις εἶναι πολλή, ἀλλὰ αἱ ἠθικαὶ ιδιότητες οὐχὶ ἀξιέπαινοι. Τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἀπάτη δὲν θεωροῦνται παρ' αὐτοῖς ὡς κακίας ἐξεναντίας ἀποθαυμάζονται καὶ εἰς τῶν λόγων δι' οὓς ἀπέκρουσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶναι ἡ ἐπιβαλλομένη ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγόρευσις

Μαλγασιακὸν χωρίον.

σίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἐπέλθωσι κενώσεις ταχεῖαι καὶ ἀφθονοί, ἡ ἀθωότης του βεβαιούται, ὃ δὲ κατηγορὸς πληρόνει ἀποζημίωσιν ἥτις δὲν εἶναι μεγάλη· τὸ ἐναντίον ὅμως εἶναι πολὺ συνηθέστερον, ὁ κατηγορούμενος δηλαδὴ ἀποθνήσκει, καὶ τότε τὰ κτήματά του διαιρεῦνται εἰς τρεῖς μερίδια· τὸ ἐν λαμβάνει ὁ ἡγεμὼν, τὸ ἄλλο οἱ ἀξιωματικοί, τὸ δὲ τρίτον ὁ καταμηνυτής.

Τὰ ἔθνη τῆς ἀνατολικῆς πλευρῆς τῆς νήσου, τῶν ὁποίων περιεγράψαμεν τὰ ἔθνη, εἶναι σήμερον ὑποτελῆ ἔθνος ἰσχυροῦ, τοῦ ὁποῖου οἱ εὐρωπαῖοι δὲν γνωρίζουσιν τὸ ὄνομα εἰμὴ πρὸ πεντήκοντα περίπου ἐτῶν. Οἱ Χόβαι, ἄλλοτε συνεσταλμένοι εἰς τὸ μεσογαῖότερον τῆς νήσου καὶ περιφρονούμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων Μαλγασίων, κατέστησαν ἀπὸ τινος χρόνου τὸ ἰσχυρότερον ἔθνος τῆς Μαδαγάσκας. Εἶναι δὲ μαλαίσιοι τὴν καταγωγὴν καὶ διετήρησαν τοὺς φυσικοὺς καὶ ἡ

τοῦ ψεύδεσθαι, ἔστω καὶ διὰ νὰ ἀπατήσῃ τις τοὺς ἑθνοὺς τῆς πατρίδος.

Ἡ πρωτεύουσα τῶν Χόβων ὀνομάζεται Ταναναρέβα ἥτοι αἱ χίλια καλύβαι. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶναι στενὰ καὶ ἐλικασθεῖς· καὶ αἱ πλείσται τῶν οἰκιῶν εἶναι μικρὰ καὶ ὅλως ἀτέλως κατασκευασμέναι. Οὐδὲν ἦττον εἶναι αἱ ἀρισταί τῆς ὅλης νήσου. Ἀπὸ πρώτας οἱ πωληταὶ τῶν πανταίδων τροφίμων εἰσβάλλουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ, καθὼς εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀναγγέλλουσι τὰ ἐμπορεύματά των γεγωνυῖα τῇ φωνῇ. Ἀκατανόητος ὅμως εἶναι ἡ ἀκαθαρσία τῶν κραιπωλείων. Ὁ βοῦς, τὸν ὁποῖον οἱ Χόβαι δὲν ἐκδέχονται, δότι τρώγουν καὶ τὸ δέρμα του, ὡς ὅλοι οἱ Μαλγάσιοι, κεῖται ἐξηπλωμένος ἐπὶ ψάθης ὅπου κατακρεουργεῖται εἰς ἐλάχιστα τεμάχια, πωλούμενα λιανικῶς ἐπειδὴ δὲ δὲν καθαρίζονται τὰ ἐντόσθιά του, ἐκπέμπει δυσωδίαν ἀρρήτην. Μεταξὺ τῶν